

I HRVATSKI PRAVOSLAVCI BRANILI SU HRVATSKU

Gagić: Hrvatsku je napala agresorska JNA

Koliko je bilo pripadnika manjina ne zna se, no u Oružanim snagama se 2000 pripadnika izjašnjavalo kao Srbi.

16820 PREGLEDA

Foto: Ivica Radoš

-
-

Sljedeća

AUTOR:

[Marina Borovac](#)

Nenad Gagić imao je dvije godine kada se njegova obitelj iz Vojvodine doselila u Pačetin. U to selo između Vukovara i Vinkovaca Gagiće je pedesetih godina prošlog stoljeća dovela služba

glave obitelji, oca Vukašina, pravoslavnog svećenika. Odrastao je Nenad među Srbima, stekao brojne prijatelje. Ali, danas više ne razgovaraju. Rat ih je odveo na suprotne strane. Naime, Nenad i njegov danas pokojni brat Predrag bili su dragovoljci u hrvatskoj vojsci.

“Sine, domovina je napadnuta, izvoli je braniti”, kazao mu je, kao da mu je čitao misli, otac Vukašin. S bratom Predragom otišao je braniti Vukovar. Obojica su prošla torturu u srbijanskim logorima. O svojim bivšim prijateljima Gagić danas kaže:

“Mrze me, prijete, kažu da sam izdajnik. Pričaju gluposti. Hrvatsku je napala agresorska JNA, a oni nisu shvatili da je napadnuta njihova domovina, jedina domovina koju imaju.”

Svjedočanstvo Nenada Gagića jedno je od osamdesetak svjedočanstava pripadnika nacionalnih manjina koji su tijekom Domovinskog rata bili većinom dragovoljci. Njihove su riječi gotovo tri godine bilježili i na kraju ukoričili u knjigu “Branili smo domovinu - pripadnici nacionalnih manjina u obrani Hrvatske” slobodni novinar i publicist Ivica Radoš te pravnik Zoran Šangut koji je uz profesionalnu karijeru predsjednik Udruge pravnika ‘Vukovar 1991.’

Bili su skeptični zbog oca

– Republiku Hrvatsku nisu branili samo Hrvati, nego svi njezini građani – i Hrvati i pripadnici svih nacionalnih manjina – Srbi, Bošnjaci, Crnogorci, Romi, Makedonci, Albanci, Česi, Mađari, Rusini... Koliko ih je bilo, nije točno utvrđeno ni dovoljno istraženo. Poznato je tek da je u Oružanim snagama bilo 2000 pripadnika koji su se izjašnjavali kao Srbi. Upravo je činjenica da su Hrvatsku branili svi njezini građani temeljna premisa ove knjige – kaže Ivica Radoš.

Braća Sreten i Žarko Ćirović, pravoslavci iz Osijeka, ni trenutka nisu dvojili kada je zamirisalo na rat.

– Otišli smo u našu mjesnu zajednicu u Donjem gradu i prijavili se u 106. brigadu. Bili su skeptični jer nismo Hrvati, otac nam je pravoslavac.

No, kako su nas drugi dečki poznavali kao dobre i poštene, garantirali su za nas. Dobili smo i uniforme – ispričao je Žarko Ćirović. Sredinom rujna 1991. godine on je prvi put bio ranjen, u kralježnicu. Čim se oporavio, vratio se na bojišnicu. U veljači sljedeće godine ranjen je u

zadarskom zaleđu. Amputirana mu je noga.

– Da živim novi život, zbog prijatelja mi ne bi bilo žao još jednom sve proživjeti. I ranjavanja i bol. Onda su prijatelji bili pravi prijatelji – kaže Žarko Ćirović.

Dragovoljci u hrvatskoj vojsci bili su i trojica braće Seferović, Romi iz Zagreba. Nusret, Suljo i Muhamed Ali Seferović kažu da su ratovali za svoju državu, a ne za svoje interese.

– Prema mojoj procjeni, računajući Rome u Osijeku, Sisku, Rijeci i Novoj Gradiški, Roma dragovoljaca bilo je oko pet stotina – izračunao je Nusret Seferović.

O vrijednosti knjige koja na 250 stranica govori o pripadnicima nacionalnih manjina u Domovinskom ratu povjesničar dr. sc. Ivo Banac zapisao je da se radi o zbirci autentičnih svjedočanstava.

“Urednici su okupili ljude različitog porijekla, iz različitih sredina te nejednakih mogućnosti, ali odlučne da ne izostanu u obrani domovine, unatoč čestim preprekama i nerazumijevanjima koja su im stajala na putu”, navodi prof. Banac.

Otac i kći dobrovoljci

U knjizi je i priča Milorada Drače, Srbina rođenog u Benkovcu koji je bio jedan od organizatora teritorijalne obrane u Rijeci. Prošao je Drača kilometre i kilometre bojišta. U ranjavanju nakon Oluje ostao je bez noge.

Srećko Musić bio je zapovjednik Vojne policije u Dubrovniku.

– Tri stotine godina moji su ovdje, u Dubrovniku.

Ne smatram se i nikada se nisam smatrao nacionalnom manjinom samo zato što sam druge vjere... Mi građani Dubrovnika borili smo se za svoj grad, za svoju državu ili, kako je to jednom netko lijepo rekao: Nisam se borio ni za Franju ni za Aliju, nego da mi četnik ne uđe u avliju – ispričao je Musić autorima knjige.

Njegov sugrađanin Ile Topuzović bio je zapovjednik Grofova, postrojbe specijalne policije PU dubrovačko-neretvanske.

– U Dubrovniku su od samog početka rata bila angažirana 352 pripadnika bošnjačke nacionalnosti koji su aktivno sudjelovali u obrani. Svi pripadnici nacionalnih manjina borili su se od prvog dana za ovaj grad – kaže.

Dorđe Gunjević, čija je priča također zabilježena u knjizi Radoša i Šanguta, jedan je od zaslužnih za uspješnu evakuaciju pacijenata iz bolnice u Pakracu koja je bila provedena u tajnosti. Mjesec prije bio je Gunjević kod sina u Švicarskoj. Kada se vratio u Pakrac, svi su se, kaže, iznenadili.

– Mislili su da ću pobjeći kao i 90 posto uglednijih Srba – objašnjava.

Sead Mahmutović, koji od kraja šezdesetih s obitelji živi u Rijeci, i njegova kći također su bili dragovoljci. Mladić Seadove lijepe plavokose kćeri u ratu je poginuo pred njim. To ju je slomilo. Ubila se.

– Borili smo se da Hrvatska bude samostalna – rekao je Mahmutović.

[>>Pakrac očekuje da bude prvi grad u Hrvatskoj koji će zbrinuti branitelje](#)

Predstavljanje knjige u Novinarskom domu

Knjigu Ivica Radoša i Zorana Šanguta "Branili smo Domovinu – Pripadnici nacionalnih manjina u obrani Hrvatske" nu Novinarskom domu predstavili su, uz autore, Ante Nazor, ravnatelj

I HRVATSKI PRAVOSLAVCI BRANILI SU HRVATSKU

Urednik Administrator

Nedjelja, 22 Prosinac 2013 20:59

Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra, saborski zastupnik Miroslav Tuđman te Pero Kovačević u ime izdavača Udruge pravnika Vukovar 1991. O knjizi su također govorili Aleksandar Tolnauer , predsjednik Savjeta za nacionalne manjine RH, predsjednik Republike Ivo Josipović i ministar branitelja Predrag Matić.

Ante Nazor: "Knjiga svjedoči o brojnim primjerima domoljublja, junaštva i odricanja ljudi koji podrijetlom nisu bili Hrvati, ali su Hrvatsku smatrali svojom domovinom i srčano je branili, bilo oružjem u ruci, bilo javnim djelovanjem".

Zoran Šangut : "Ja sam ratovao samo protiv Republike Srbije koja je izvršila agresiju na Republiku Hrvatsku"

Ivo Josipović: "Braniti svoju domovinu bila je svima sveta dužnost i pripadnici manjinskih zajednica uzeli su, kao i svi drugi, oružje u ruke. Svi branitelji su jednaki i zaslužuju našu ljubav i poštovanje i brigu".